

Arrest

nr. 181 695 van 2 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. BUUACHRU en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op (...) in Basra, in het Zuiden van Irak, geboren. U bent een soenniet van Arabische origine. U woonde in Hay Al Hakimiya in Basra. Vanaf 1991 woonde u in Oubaidi te Bagdad, Centraal-Irak. Rond 2005 verhuisde u naar Suleikh (Bagdad). U studeerde toegepaste fysica aan de technologie universiteit in Bagdad. Toen in 2006 het sektarische geweld uitbrak, verhuisde u naar Qaddisiyah Al Thania te Mosul (Ninewa). Van 2007 tot eind 2009 gaf u privées Engels aan kinderen. U kreeg een aanbod om bij de Amerikanen als tolk te gaan werken. U hebt dit niet gedaan omdat velen die zulk werk deden gedood werden. Eind 2009 bent u beginnen werken als oppervlakteput test specialist bij de olievelden in Rumaila in de omgeving van Basra. Vanaf 2012 woonde u terug in Bagdad in Al Suleikh in de Tunis-wijk. U bleef telkens een veertigtal dagen op

uw werk en keerde dan voor een twintigtal dagen terug naar uw woning in Bagdad. In 2013 bleek dat het stuk grond van uw familie in Oubaidi, dat in sjiitisch gebied ligt en waar jullie sinds de sektarische spanningen niet meer konden komen, werd bebouwd door anderen. Op uw werkplaats in Basra waren de meeste andere werknemers sjiieten. U stond hoger in rang dan de meesten van hen en moest hen dus orders geven. Uw sjiitische collega's konden het niet goed verkroppen dat ze bevelen moesten aannemen van een soenniet. Begin april 2015 kwam het tot een bedreiging. Eén van uw collega's zei dat de soennieten vermoord zouden worden. U besloot op deze provocerende uitspraak niet in te gaan. Twee dagen later, op 6 april 2015, ging u met verlof. De iemand van uw bedrijf kwam u en een andere werknemer ophalen om jullie naar de luchthaven te brengen. Onderweg werden jullie gestopt door onbekende mannen. Ze behoorden vermoedelijk tot een sjiitische militie. Er werd gevraagd wie van de personen in de auto niet van Basra was. Toen duidelijk werd dat u dit was, werd u meegenomen. Er werd u gezegd dat ze de soennieten zouden vermoorden. U werd geslagen en bespuwd. Na anderhalf uur lieten ze u gaan met de boodschap dat, mocht u nog terugkeren naar Basra, u gedood zou worden. U ging diezelfde dag nog naar het huis van uw tante in Zayouna te Bagdad. Uw ouders verbleven daar al even, nadat op hun eigen huis in Suleikh geschreven werd dat de soennieten dienden te vertrekken. Over het algemeen was er een negatieve sfeer ten opzichte van soennieten in Bagdad. In Mosul, waar u voordien woonde, heeft Islamitische Staat (IS of Daesh) de controle. U voelde zich niet meer veilig in Irak en bent daarom uit uw land vertrokken op 29 april 2015.

U bent in België aangekomen op 22 juni 2015 en vroeg hier asiel aan op 23 juni 2015. Vanaf september 2015 verbleven uw ouders in Turkije. Eind februari 2016 keerden ze terug naar Irak. Ze verbleven afwisselend thuis in Suleikh en bij uw tante in Zayouna. Op 17 april 2016 werd uw vader ontvoerd. De ontvoerders namen telefonisch contact op met uw moeder en vroegen 50.000 dollar losgeld. Ze zouden later terug contact opnemen om de details van de uitwisseling te bespreken. Uw moeder hoorde echter niets meer van hen. Op 23 april 2016 werd uw vader dood teruggevonden.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (dd. 7/1/09), uw nationaliteitsbewijs (dd. 18/8/08), het nationaliteitsbewijs van uw grootvader, uw diploma, een waarderingcertificaat en opleidingscertificaten in verband met uw werkzaamheden, een veiligheidsboekje en enkele klikbrieven in verband met andere asielzoekers. Tevens legt u kopieën voor van uw paspoort (dd. 24/6/08), een kaart van het Ministerie van Vluchtelingen, woonstbewijzen op uw naam en op die van uw vader, een voedselrantsoenkaart van Bagdad en één van Mosul, uw afstudeercertificaat en puntenlijsten, foto's van tijdens uw werkzaamheden, een aanbod voor een contract bij de Amerikanen, foto's van de werkzaamheden van uw broer, een bewijs dat uw broer in Duitsland verblijft én de overlijdensakte van uw vader.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat.

Volgens uw verklaringen bent u Irak ontvlucht nadat u in het overwegend sjiitische Basra als soenniet werd ontvoerd door personen die vermoedelijk tot een sjiitische militie behoorden.

Allereerst dient te worden gewezen op het feit dat u wat betreft uw vermeende ontvoering in Basra geen enkel begin van bewijs voorlegt. De ernst en de geloofwaardigheid van deze door u aangehaalde gebeurtenis kan dus enkel worden afgetoetst door de verklaringen die u hierover aflegt. Deze zijn echter onvoldoende overtuigend om te kunnen spreken van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Het is op zich al markant dat u als soenniet verkoos in Basra te gaan werken. U haalt immers zelf aan dat de meeste soennieten die regio massaal hebben verlaten en daar dus niet gaan werken. U geeft aan dat Basra één van de belangrijkste provincies van de sjiieten is. Veel soennieten werden daar verdreven of vermoord (CGVS-2 p.12). Door daar als soenniet te gaan werken stelde u zich bijgevolg aan een zeker risico bloot om zelf problemen te ondervinden met de sjiieten. U had dit kunnen vermijden door elders te gaan werken. De vraag dringt zich dan ook op waarom u dit dan niet deed. U geeft als reden waarom u toch koos daar te gaan werken aan dat u dat werk graag deed en dat er geld mee gemoeid was (CGVS-1 p.18). Dat u het financiële liet doorwegen bovenop uw eigen veiligheid doet op zijn minst de wenkbrauwen fronsen.

Anderzijds blijkt uit uw verklaringen, enigszins paradoxaal met wat u hierboven verklaarde - nl. dat Basra een gevaarlijke regio was geworden voor soennieten - dat u alvorens u zou zijn ontvoerd, er nooit eerder problemen had ondervonden, terwijl u daar toch al een vijftal jaar werkte (CGVS-1 p.6, 7, 17). Het is dan ook volstrekt onduidelijk waarom u na al deze tijd dan wel plots problemen kreeg, in die mate zelfs dat u het slachtoffer werd van een ontvoering.

Daarnaast kunnen, wat de vermeende ontvoering betreft, nog volgende opmerkingen worden gemaakt. Zo weet u niet tot welke organisatie en/of militie uw ontvoerders behoorden. Meer nog, u hebt zelfs niet geprobeerd om meer te weten te komen over (de achtergrond van) de personen die u ontvoerden en u

vond het ook niet nodig dit na te gaan of uzelf hieromtrent te informeren (CGVS-1 p.15, CGVS-2 p.11). U weet weliswaar dat er een drietal milities actief zijn in Basra - u noemt 'Hezbollah', 'Asaib' en 'Khorasan' - maar kan zelfs niet met zekerheid zeggen of uw belagers tot één van deze drie behoorden en zo ja, tot welke militie. Nochtans gaat het hier om informatie die essentieel is om uw beweerde risico op vervolging in te schatten. Een dergelijke laconieke houding doet dan ook afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Hoe dan ook, de ontvoering waarvan u slachtoffer beweert te zijn geworden duurde bovendien slechts anderhalf uur (CGVS-1 p.12). U werd nadien zonder meer vrijgelaten, zij het dat het u werd verboden nog naar Basra terug te keren. U bent na uw ontvoering onmiddellijk uit Basra vertrokken en bent nooit meer teruggekeerd (CGVS-1 p.16, CGVS-2 p.11). Hierbij kan dus worden vastgesteld dat u daadwerkelijk aan hun eis bent tegemoet gekomen en dat er geen reden meer is waarom ze u nog zouden vervolgen. U haalt dan ook nergens aan nadien nog problemen met deze personen te hebben ondervonden.

Wat uw verblijf in Bagdad betreft, haalt u aan dat er een negatieve sfeer ten opzichte van soennieten hing. Nochtans kan u hieromtrent niet veel informatie kwijt. Op de muur van jullie huis werd geschreven dat 'soennieten dienden te vertrekken' en dat er enkele scheldwoorden stonden bij vermeld. Echter, wat er precies op de muur stond geschreven herinnert u zich niet meer. Wanneer dit precies gebeurde kunt u ook niet zeggen. U houdt het op ergens eind 2014-begin 2015. Noch kunt u zeggen welke militie(s) er achter deze slogan zat (CGVS-1 p.14, CGVS-2 p.9). Dergelijke vage verklaringen roepen twijfels op bij de geloofwaardigheid van dit dreigement. Daarenboven haalt u geen enkel incident aan dat u persoonlijk zou zijn overkomen in de laatste periode dat u nog in Bagdad verbleef (CGVS-2 p.9). Eerder zou er al wel door anderen zijn gebouwd op een stuk grond dat jullie een tiental jaar geleden in de periode van het sektarische geweld hadden verlaten. U verklaart dat andere soennieten die daar grond hadden mogelijk hetzelfde meemaakten. U hebt echter niet geïnformeerd of dit werkelijk het geval was, noch heeft u klaarblijkelijk iets ondernomen om deze eigendoms kwestie aan te kaarten of te betwisten (CGVS-1 p.13-14). Dat uw familie in het verleden een stuk land is kwijtgeraakt, is op zich onvoldoende zwaarwichtig om gewag te maken van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

In dezelfde context is het ook frappant te moeten vaststellen dat u ervoor koos legaal met uw eigen paspoort via de luchthaven van Bagdad te vertrekken (CGVS-1 p.9). U geeft immers aan dat de overheid geïnfiltreerd is door de sjiiitische milities en dat ze overal de controle hebben, dus ook bij de grenscontrole (CGVS-1 p.19; CGVS-2 p.12). Het valt dan ook moeilijk te rijmen dat u er in zulke omstandigheden voor zou opteren legaal het land te verlaten via de luchthaven. Dergelijke handelwijze doet vermoeden dat u in werkelijkheid niets te vrezen hebt van de Iraakse autoriteiten of hieraan gelinkte milities.

Vervolgens, betreffende de ontvoering en moord op uw vader - feiten die zouden hebben plaatsgevonden na uw aankomst in België - dient te worden gesteld dat u in dit verband enkel een kopie van zijn overlijdensakte hebt voorgelegd. U legt geen origineel stuk neer waardoor de herkomst en authenticiteit van dit stuk, gelet op het gemakkelijk te manipuleren karakter van kopieën, niet kan worden gegarandeerd, noch kan worden nagegaan. Bovendien is het wel zeer opmerkelijk te moeten vaststellen dat uw vader eerder het land al had verlaten maar toch besliste terug te keren naar Irak. Hij keerde zelfs nog terug naar de woning (in de Tunis-wijk) waarop eerder al volgens uw verklaringen anti-soennitische slogans werden aangebracht, gelegen in een buurt waarvan volgens uw verklaringen geweten was dat in die omgeving verschillende ontvoeringen en moorden op soennieten hadden plaatsgevonden (CGVS-2 p.4, 8). Het is allerm minst geloofwaardig dat uw vader zich bloot zou stellen aan zulk risico. Er wordt dan ook getwijfeld aan de door u geschetste gang van zaken en de omstandigheden waarin uw vader is omgekomen. Temeer daar uw moeder tot op heden nog steeds in diezelfde wijk, in datzelfde huis, zou verblijven (CGVS-2 p.2-3, 5). Indien uw vader effectief daar zou zijn ontvoerd en zou zijn gedood, kan echt niet worden begrepen waarom uw moeder op diezelfde (gevaarlijke) plaats zou blijven wonen. Maar zelfs als uw vader werkelijk werd ontvoerd en gedood, dan nog kunt u niet aannemelijk maken dat dit te maken zou hebben met de problemen waarom u zelf het land hebt verlaten. Uw problemen vonden plaats in Basra, de ontvoering van uw vader in Bagdad. Voor zijn ontvoering zou hij geen andere problemen hebben ondervonden, hij zou niet persoonlijk zijn bedreigd (CGVS-2 p.4). Evenzeer opmerkelijk is dat u niet kunt zeggen wie of welke organisatie/militie achter zijn ontvoering en dood zat (CGVS-2 p.6). Dit alles maakt dat u allerm minst aannemelijk heeft gemaakt dat de omstandigheden van het overlijden van uw vader enig uitstaans zou hebben met uw problemen, of met het loutere gegeven dat jullie soennieten zijn. Hieruit kan dan ook allerm minst worden afgeleid dat zijn vermeende ontvoering en dood al dan niet te maken heeft met de problematiek waarom u verklaart uw land te hebben verlaten. Dit element vormt dan ook geen indicatie voor de inschatting van uw persoonlijke vrees voor vervolging. U hebt verder ook geen aanwijzingen als zou u actueel nog vervolgd worden.

Bovendien moet worden opgemerkt dat de beweerde problematiek die uw familie ondervond in Mosul niet de aanleiding was van uw vertrek uit uw land van herkomst. U bleef nadien nog diverse jaren in Irak en haalde geen hieraan gerelateerde problemen meer aan (CGVS-1 p.18). Dat Islamitische Staat (Daesh) daar momenteel de controle heeft, is niet relevant inzake uw individuele asielaanvraag (CGVS-1 p.13). Toen u uit Irak vertrok verbleef u immers al jaren niet meer in Mosul.

Dit alles leidt tot de conclusie dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren. De status van vluchteling kan u dus niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In casu dient de veiligheidssituatie ten aanzien van Bagdad te worden beoordeeld. Immers sinds 1991 tot 2006 verbleef u onafgebroken in Bagdad. Vanaf 2012 tot aan uw vertrek in april 2015 bleef Bagdad uw vaste woonplaats en wisselde u 40 dagen werken in Basra systematisch af met een 20 dagen durend verblijf in Bagdad. In Bagdad is ook momenteel nog uw familie woonachtig.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK - Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para. 69).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen.. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgefallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse

autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot, de overige documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Het gaat hier immers om uw identiteitskaart (d.d. 7/1/09), uw nationaliteitsbewijs (d.d. 18/8/08), het nationaliteitsbewijs van uw grootvader, uw diploma, een waarderingscertificaat en opleidingscertificaten opleidingen in verband met uw werkzaamheden, een veiligheidsboekje en de kopieën van uw paspoort (d.d. 24/6/08), een kaart van het Ministerie van Vluchtelingen, woonstbewijzen op uw naam en op die van uw vader, een voedselrantsoenkaart van Bagdad en een van Mosul, uw afstudeercertificaat en puntenlijsten, foto's van tijdens uw werkzaamheden, een aanbod voor een contract bij de Amerikanen, foto's van de werkzaamheden van uw broer en een bewijs dat uw broer in Duitsland verblijft. Deze documenten zijn enkel een indicatie betreffende de identiteit, herkomst en werkzaamheden van u en enkele van uw familieleden, dewelke hier niet ter discussie staan. De klikbrieven in verband met andere asielzoekers die u voorlegt hebben geen uitstaans met uw asielaanvraag. Daarenboven dient een zeker voorbehoud te worden gemaakt bij het voorleggen van Iraakse stukken, aangezien ze - zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier, blauwe map) - zeer gemakkelijk via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, kunnen verkregen worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 3, 5, 7, 9, 10 en 11 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de

rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: PR CGVS), van “het gelijkheidsbeginsel zoals voorzien in de artikels 10 en 11 van de Grondwet, 14 EVRM, 141 EG Verdrag en 2 en 24 BUPO-Verdrag”, van “het algemeen beginsel van voorzichtigheid”, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie louter vermeldt zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of de aanduiding hoe deze voormeld artikel zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Gezien verzoekende partij geen enkele concrete aanwijzing geeft van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. De schending van de artikelen 5, 7, 9, 10, 11 en 14 EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De

ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opmerkt dat nergens in de bestreden beslissing betwist wordt dat zij ontvoerd werd in 2015 door leden van een sjiiitische militie in Basra, wijst de Raad erop dat verzoekende partij hiermee volledig voorbijgaat aan de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de verklaringen van verzoekende partij aangaande de door haar voorgehouden ontvoering geenszins kunnen overtuigen. Dat verwerende partij bij wijze van volledigheid nog motiveert dat verzoekende partij na de ontvoering die slechts anderhalf uur duurde hoe dan ook zonder meer werd vrijgelaten, weliswaar met het verbod om nog naar Basra terug te keren, en dat verzoekende partij daarna onmiddellijk uit Basra vertrokken is en nooit meer is teruggekeerd, en zodoende daadwerkelijk aan hun eis tegemoet is gekomen waardoor er geen reden meer is waarom ze haar nog zouden vervolgen en dat ook verzoekende partij nergens aanhaalt nadien nog problemen met deze personen te hebben ondervonden, doet hieraan geen enkele afbreuk.

2.2.6.1. Waar verwerende partij het markant acht dat zij als soenniet verkoos in Basra te gaan werken, benadrukt verzoekende partij dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf dat de olievelden gelegen waren in “*Rumailah Noorden*” en zich dan ook bevonden op circa 60 kilometer van het centrum van Basra (zie bijlage 3 van het verzoekschrift). De olievelden bevonden zich dan ook buiten de gevarezone en werden bovendien goed beveiligd. Ook buitenlandse werknemers konden er in alle veiligheid komen werken. Er was voor verzoekende partij dan ook geen enkele reden om niet in te gaan op deze opportuniteit.

2.2.6.2. De Raad stelt evenwel vast dat, daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift een onderscheid tracht te maken tussen de situatie bij de olievelden en de situatie in het centrum van Basra, verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal duidelijk aangaf dat Basra één van de belangrijkste provincies van de sjiieten is en dat veel soennieten daar werden verdreven of vermoord (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 02/06/2016, p. 12). Haar verklaringen hadden dan ook duidelijk betrekking op de gehele regio, waardoor het dan ook wel degelijk markant is dat verzoekende partij als soenniet verkoos in Basra te gaan werken en zich daardoor aan een zeker risico blootstelde om zelf problemen te ondervinden met de sjiieten. Nochtans had zij dit kunnen vermijden door elders te gaan werken. De uitleg dat de olievelden goed beveiligd waren kan haar keuze om in Basra te gaan werken bezwaarlijk afdoende verklaren, daar op de olievelden zelf immers ook sjiieten werkten en verzoekende partij zich bovendien buiten deze zone diende te begeven telkens zij na een periode van veertig dagen gewerkt te hebben voor twintig dagen terugkeerde naar haar huis in Bagdad.

2.2.7.1. Wat betreft de opmerking in de bestreden beslissing dat het onduidelijk is waarom verzoekende partij, die reeds een vijftal jaar in Basra werkte en er nooit eerder problemen had ondervonden, na al deze tijd plots wel problemen kreeg, in die mate zelfs dat zij het slachtoffer werd van een ontvoering, benadrukt verzoekende partij dat het sektarisch geweld tussen soennieten en sjiieten een cyclisch gebeuren is. Dergelijk hoogtepunt was bereikt in 2006-2007 en in de nasleep van de val van Mosul in 2014. Na het offensief van ISIS in 2014 werden de spanningen en wraakgevoelens tussen soennieten en sjiieten opnieuw aangewakkerd. Verzoekende partij verwijst in dit verband tevens naar het arrest nr. 164 944 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 maart 2016 waarin geoordeeld werd dat *“de hernieuwde vervolging, vanaf de tweede helft van 2014, van families die als Baathist worden beschouwd logisch te verklaren valt door de gewijzigde politieke omstandigheden, meer bepaald het offensief dat Daesh (IS) sinds juni 2014 voert, dat dit enerzijds leidde tot de mobilisatie van de sjiiitische milities en dit anderzijds ook aanleiding gaf tot hernieuwde wraakacties tegen personen die met het vroegere regime geassocieerd worden omdat de sterke opmars van Daesh in sterke mate mogelijk werd gemaakt dankzij de steun van officieren uit de Baath-partij van Saddam”*. Bovendien kan bezwaarlijk gesteld worden dat zij voordien geen problemen kende, daar zij gedurende de vijf jaar dat zij daar werkte voor haar ontvoering regelmatig gepest werd door haar sjiiitische collega's, die het niet konden verdragen dat een soenniet hen bevelen gaf. Volgens haar hebben deze sjiiitische collega's uiteindelijk de lokale sjiiitische milities op de hoogte gebracht van de aanwezigheid van soennieten op de olievelden.

2.2.7.2. De Raad bemerkt dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij in 2009/2010 startte met haar werk op de olievelden en dit werk gedaan heeft tot 2015, wanneer haar problemen begonnen (administratief dossier, stuk 12, gehoorverslag CGVS d.d. 15/10/2015, p. 6-7). Voorts verklaarde zij expliciet dat zij voor de bedreiging door één van haar sjiiitische

ondergeschikten begin 2015 geen concrete problemen had gekend op haar werk (administratief dossier, stuk 12, gehoorverslag CGVS d.d. 15/10/2015, p. 7, 12 en 17). Verder blijkt uit haar eigen verklaringen dat Basra al een gevaarlijke regio was geworden voor soennieten toen zij er begon te werken in 2009/2010 (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 02/06/2016, p. 12), waardoor de verwijzing naar de heropflakking van sektarisch geweld na het offensief van ISIS sinds juni 2014 niet kan volstaan om te verklaren dat verzoekende partij eerst gedurende jaren geen problemen kent om dan plots wel problemen te krijgen, in die mate zelfs dat zij het slachtoffer werd van een ontvoering.

2.2.8.1. Inzake de bemerking van verwerende partij dat verzoekende partij nauwelijks informatie heeft over haar ontvoerders, terwijl deze informatie essentieel is om haar beweerde risico op vervolging in te schatten, meent verzoekende partij dat deze informatie geenszins essentieel is om het risico op vervolging te kunnen inschatten. Immers beschikte zij over voldoende elementen om zeker te weten dat het om leden van een sjiiitische militie ging, waardoor zij wist dat haar leven in gevaar was.

2.2.8.2. De Raad is evenwel van oordeel dat enige interesse desbetreffend wel degelijk relevant is teneinde het risico op vervolging in te schatten daar dit verzoekende partij zou toelaten een correct zicht te hebben op de situatie waarin zij verkeerde. Dat verzoekende partij niet weet tot welke organisatie en/of militie haar ontvoerders behoorden en zelfs niets ondernam om meer te weten over de personen die haar ontvoerden omdat zij dit niet nodig achtte (administratief dossier, stuk 12, gehoorverslag CGVS d.d. 15/10/2015, p. 15) wijst op een grove desinteresse aangaande de personen die haar ontvoerd zouden hebben en doet dan ook afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees.

2.2.9.1. Waar verwerende partij aangaande het verblijf van verzoekende partij in Bagdad opmerkt dat verzoekende partij aanhaalt dat er een negatieve sfeer ten opzichte van soennieten hing doch hierover niet veel informatie kwijt kan, dat zij geen enkel incident aanhaalt dat haar persoonlijk zou zijn overkomen in de laatste periode dat zij nog in Bagdad verbleef en dat het gegeven dat haar familie in het verleden een stuk land is kwijtgeraakt op zich onvoldoende zwaarwichtig is om gewag te maken van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, betoogt verzoekende partij dat verwerende partij op de hoogte is van de situatie voor soennieten in Bagdad en dat het dan ook evident is wat verzoekende partij bedoelde met het feit dat de situatie van soennieten er erg aan toe is. Bovendien is zij zeer expliciet geweest in haar beschrijving van gebeurtenissen die de daden van vervolging illustreren waarmee soennieten op dagelijkse basis geconfronteerd worden. Zo heeft zij melding gemaakt van het vandalisme op haar woning en de moord op haar buurman H. F.. Voorts kon zij, in tegenstelling tot wat verwerende partij stelt in de bestreden beslissing, tijdens haar gehoor wel degelijk aangeven wat er precies op de muren van haar woning was geschreven. Ook wist zij wanneer de boodschap werd aangebracht en gaf zij dienaangaande aan dat het 's nachts gebeurde en dat het feit zich voordeed begin 2015. Verder merkt verzoekende partij nog op dat zij de kwestie met de grond aanhaalde ter illustratie van de daden van vervolging die zij en haar familie hebben meegemaakt. Hieruit blijkt immers dat soennieten van geen enkel recht mogen genieten in Bagdad, er achtervolgd worden en dat er een plan is om Bagdad van soennieten te zuiveren. Ten slotte wijst verzoekende partij er nog op dat haar vader vermoord werd in april 2016. Er kan dan ook geen twijfel over bestaan dat zij en haar familie persoonlijk vervolgd worden.

2.2.9.2. De Raad wijst er evenwel vooreerst op dat de verwijzing naar een algemene toestand niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in Bagdad werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient op een voldoende concrete manier te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480; RvS 19 juni 2013, nr. 223.963). Aangaande haar verblijf in Bagdad stelt verzoekende partij dat er een negatieve sfeer ten opzichte van soennieten hing, doch blijft dienaangaande zeer algemeen en weinig concreet. Verzoekende partij verwijst weliswaar naar een incident waarbij op de muur van hun huis geschreven werd dat 'soennieten dienden te vertrekken' waarbij enkele scheldwoorden bij vermeld stonden, doch kan hieraan geen geloof worden gehecht gelet op haar vage verklaringen dienaangaande. Zo kon zij, in tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert in haar verzoekschrift, zich op het Commissariaat-generaal niet herinneren wat er precies op de muur van haar huis geschreven stond (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 02/06/2016, p. 9). Evenmin kon zij zeggen wanneer dit precies gebeurde en stelde zij vaagweg dat het ergens eind 2014-begin 2015 gebeurde (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 02/06/2016, p. 9). Voor het overige haalt verzoekende partij geen enkel incident aan dat haar persoonlijk zou zijn overkomen in de laatste periode dat zij nog in Bagdad was en verwijst zij louter naar

problemen die andere personen (o.a. buren) hebben gekend (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 02/06/2016, p. 9). Wat betreft de door verzoekende partij aangehaalde eigendoms kwestie, treedt de Raad verwerende partij bij in de motivering dat het gegeven dat de familie van verzoekende partij in het verleden een stuk land is kwijtgeraakt op zich onvoldoende zwaarwichtig is om gewag te maken van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Waar verzoekende partij stelt dat uit het gegeven dat haar vader vermoord werd in april 2016 blijkt dat zij en haar familie persoonlijk vervolgd worden, verwijst de Raad naar de uiteenzetting in punt 2.2.10.2. waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij geschetste gang van zaken en de omstandigheden waarin haar vader is omgekomen en dat verzoekende partij hoe dan ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat de ontvoering en moord op haar vader te maken heeft met de problemen waarom zij zelf het land heeft verlaten.

2.2.10.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing aangaande de ontvoering en moord op de vader van verzoekende partij, maakt verzoekende partij volgende opmerkingen.

Vooreerst meent zij dat verwerende partij *“niet zomaar de authenticiteit van de inhoud van de kopie van het document in vraag mag stellen louter door het feit dat het CGVS (steeds volgens de verklaringen van verweerder) vaak geconfronteerd wordt met vervalsingen”*. Verzoekende partij meent dat zij op zijn minst een vermoeden van onschuld geniet en dat de inhoud van het document als waarachtig moet worden beschouwd totdat verwerende partij het bewijs aanbrengt dat het een vals document betreft.

Daarnaast oppert verzoekende partij dat het feit dat haar vader naar Irak terugkeerde geen pertinent gegeven is om de vrees van vervolging in hoofde van verzoekende partij in vraag te stellen of te evalueren. Haar vader, die toen 62 jaar oud was, was van oordeel dat hij omwille van zijn oude leeftijd niets te vrezen had en dat hij veilig in Bagdad kon verder leven. De inschatting door haar vader bleek achteraf evenwel verkeerd te zijn. Uit de inhoud van de overlijdensakte (zie bijlage 5 van het verzoekschrift) blijkt verder duidelijk dat haar vader het slachtoffer is geworden van een sektarische vervolging, daar hij dood werd teruggevonden in de Al-Rashaad wijk, een wijk waar zich alleen sjiitische milities bevinden.

Ten slotte stelt verzoekende partij nog dat het evident is dat de gebeurtenissen in Basra en deze in Bagdad met elkaar gelinkt zijn, daar verzoekende partij in Basra problemen kende met een sjiitische militie, zij en haar familie ook in Bagdad problemen kenden met de sjiitische milities en haar vader in Bagdad ontvoerd en vermoord werd door de sjiitische milities.

2.2.10.2. Vooreerst wijst de Raad er aangaande het betoog van verzoekende partij, dat de inhoud van de door haar aangebrachte overlijdensakte als waarachtig moet worden beschouwd totdat bewezen is dat het een vals document betreft, op dat verzoekende partij slechts een kopie van de overlijdensakte voorlegt waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Gelet op het gemakkelijk te manipuleren karakter van kopieën, kan aan de kopie van de overlijdensakte geen enkele bewijswaarde worden toegekend. Het stuk dat verzoekende partij als bijlage voegt bij haar verzoekschrift (bijlage 5 – *“Overlijdensakte van de vader van verzoeker”*) betreft eveneens slechts een kopie.

Verder is de Raad van oordeel dat het wel degelijk weinig plausibel is dat de vader van verzoekende partij na eerder het land te hebben verlaten besliste terug te keren naar Irak en zelfs terug te keren naar de woning (in de Tunis-wijk) waarop eerder volgens de verklaringen van verzoekende partij anti-soennitische slogans werden aangebracht en gelegen in een buurt waarvan volgens de verklaringen van verzoekende partij geweten was dat in die omgeving verschillende ontvoeringen en moorden op soennieten hadden plaatsgevonden. Dat haar vader zich zou blootstellen aan zulk risico, is allerminst geloofwaardig. De bewering van verzoekende partij dat haar vader zou hebben gedacht dat hij omwille van zijn leeftijd geen risico zou lopen op problemen, is, gelet op de door verzoekende partij beschreven situatie in de wijk, allesbehalve overtuigend. De onaannemelijke verklaringen van verzoekende partij desbetreffend ondergraven de geloofwaardigheid van de door haar geschetste gang van zaken en de omstandigheden waarin haar vader zou zijn omgekomen. Dit geldt des te meer nu haar moeder tot op heden nog steeds in diezelfde wijk en in datzelfde huis zou verblijven.

Hoe dan ook stelt de Raad vast dat, zelfs als de vader van verzoekende partij werkelijk werd ontvoerd en gedood, verzoekende partij nog niet aannemelijk maakt dat de omstandigheden van het overlijden van haar vader enig verband zouden hebben met de problematiek waarom verzoekende partij verklaart haar land te hebben verlaten. Immers vonden de problemen van verzoekende partij plaats in Basra, de ontvoering van haar vader in Bagdad. Voor zijn ontvoering zou haar vader geen andere problemen hebben ondervonden en zou hij niet persoonlijk zijn bedreigd. Verzoekende partij kan voorts niet zeggen wie of welke organisatie/militie achter zijn ontvoering en dood zat. Uit het loutere feit dat verzoekende partij in Basra problemen kende met een sjiitische militie en dat ook de ontvoering en moord op haar

vader gebeurde door een sjjiitische militie kan niet besloten worden dat er een verband is tussen beide zaken, temeer daar verzoekende partij noch enige informatie heeft over de achtergrond van haar eigen belagers in Basra, noch enige informatie heeft over de achtergrond van de personen die haar vader ontvoerd en vermoord zouden hebben. De ontvoering en moord op haar vader, indien hieraan al enig geloof kan worden gehecht, *quod non*, vormt dan ook geen indicatie voor de inschatting van de persoonlijke vrees voor vervolging in hoofde van verzoekende partij. Evenmin heeft verzoekende partij aanwijzingen als zou zij actueel nog vervolgd worden.

2.2.11. Aangaande het argument van verzoekende partij betreffende de motivering van verwerende partij omtrent het gegeven dat verzoekende partij legaal met haar eigen paspoort via de luchthaven van Bagdad Irak verlaten heeft, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.12. Daar waar verzoekende partij aanvoert dat *“de sjjieten in Bagdad een plan hebben om soennieten uit te roeien of ten minste hen uit te zetten van Bagdad”* – ter staving van haar betoog voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift een internetartikel aangaande de sjjiitische milities in Bagdad (bijlage 6) – en stelt dat de ernst van het sektarisch geweld recent bevestigd werd in het arrest nr. 167 850 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 mei 2016, bemerkt de Raad evenwel dat, hoewel verzoekende partij kan worden bijgetreden dat soennieten aldaar een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, zij niet aantoont en uit de informatie in het administratief dossier evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat zij, louter ingevolge het gegeven dat zij soenniet is en ingevolge een aanwezigheid in Bagdad, zou dreigen te worden vervolgd of gevisieerd. Dit geldt des te meer nu uit haar verklaringen blijkt dat verzoekende partij geen enkel (geloofwaardig) incident aanhaalt dat haar persoonlijk zou zijn overkomen in de laatste periode dat zij nog in Bagdad verbleef en zij verder niet aantoont dat, in zoverre hieraan al geloof kan worden gehecht, de ontvoering en moord op haar vader enig verband heeft met de problemen die verzoekende partij kende in Basra met een sjjiitische militie of met het loutere gegeven dat zij soennieten zijn. Wat betreft het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarnaar verzoekende partij verwijst, merkt de Raad nog op dat dit geen bindende precedentswaarde heeft, gelet ook op het feit dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt, alwaar – zoals uit het voorgaande blijkt – verzoekende partij in gebreke is gebleven.

2.2.13. Verder stelt de Raad nog vast dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, noch uit het administratief dossier, noch uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verwerende partij daaraan het rapport *“Absolute Impunity. Milita Rule in Iraq”* van Amnesty International heeft toegevoegd. In zoverre de daaruit door verzoekende partij geciteerde passages getuigen van mensenrechtenschendingen begaan door de sjjiitische milities in Irak, kan dergelijk algemeen rapport hoe dan ook niet volstaan om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient op een voldoende concrete manier te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

2.2.14. Wat betreft ten slotte nog het verweer van verzoekende partij dat verwerende partij artikel 4 PR CGVS heeft geschonden door niet in alle objectiviteit, individualiteit en onpartijdigheid te werk te gaan, stelt de Raad evenwel vast dat de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld heeft en zijn beslissing heeft genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De Raad verwijst in dit verband tevens naar de uiteenzetting in punt 2.2.17. Dat verwerende partij niet objectief en niet onpartijdig te werk zou zijn gegaan, toont verzoekende partij verder op geen enkele manier aan.

2.2.15. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.16. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de

elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 19, landeninformatie, deel 3) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. Het is voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoekende partij tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Zij voert aan dat de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande baseert – de “COI Focus” betreffende “*Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016 (administratief dossier, stuk 19, landeninformatie, deel 3) – onvoldoende actueel is gelet op de gebeurtenissen die zich sindsdien nog hebben voorgedaan. Zij somt in haar verzoekschrift verschillende recente (zware) aanslagen en andere veiligheidsincidenten in de periode juni-begin augustus 2016 op. In dit verband verwijst verzoekende partij tevens naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin geoordeeld werd dat de informatie waarop het commissariaat-generaal zich baseerde bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad onvoldoende actueel was. De Raad stelt evenwel vast dat *in casu* door verwerende partij per aanvullende nota recentere informatie wordt neergelegd, met name de “COI Focus” betreffende “*Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*” van 12 augustus 2016.

De Raad stelt vast dat uit de “COI Focus” betreffende “*Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016 (administratief dossier, stuk 19, landeninformatie, deel 3) en de “COI Focus” betreffende “*Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*” van 12 augustus 2016, in dit kader blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond

er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiiten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd.

Eenzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er in 2015 bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad (zie document *"Irak – Vrijwillige terugkeer"* van 24 juni 2016 (administratief dossier, stuk 19, landeninformatie, deel 2)).

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat *"de weigering van de toekenning van de subsidiaire bescherming in 2016 aan verzoeker, dat afkomstig is uit Bagdad, terwijl men aan zijn Iraakse landgenoten in 2014 en 2015, afkomstig uit dezelfde regio (namelijk de provincie Bagdad) en waar er dezelfde graad van willekeurig geweld heerste als vandaag een ontegensprekelijke schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel zoals voorzien in de artikels 10 en 11 van de Grondwet, 14 EVRM, 141 EG Verdrag en 2 en 24 BUPO-Verdrag."* en dat *"krachtens het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel verweerder consequent moet zijn in haar beleid en dat verzoeker, als rechtszoekende een legitiem verwachting mag hebben vanwege verweerder opdat de subsidiaire bescherming hem diende te worden toegekend rekening houdend met de systematische toekenningsbeslissingen van verweerder in de loop van het jaar 2014 en wetende dat de situatie in 2016 tot nu toe beduidend ernstiger is dan de situatie in 2014 voor dezelfde tijdspanne"*, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekende partij *in casu* geenszins aan de hand van feitelijke en concrete gegevens aantoonde dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Hoe dan ook dient inzake de tegen de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangevoerde schending van voormelde artikelen en rechtsbeginselen te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Waar verzoekende partij in verband met het COI-rapport van 23 juni 2016 waarop verwerende partij zich baseert bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad de schending aanvoert van artikel 26 PR CGVS, wijst de Raad erop dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij voornoemd artikel 26 PR CGVS blijkt dat de verplichtingen vervat in dit artikel enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het PR CGVS, dat stelt: *"(...) In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die*

informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.” (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel “(...) enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen” (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301). Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat het door verzoekende partij bekritiseerde COI-rapport – dat een algemeen rapport betreft omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad met het oog op een toetsing van asielaanvragen, dat geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas en dat niet wordt gebruikt om haar vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS valt. Zodoende is de door verzoekende partij aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig.

Verder is de Raad van oordeel dat de kritiek die verzoekende partij uit op de cijfers in voormelde COI-focus van 23 juni 2016 niet kan overtuigen. Meer bepaald betoogt verzoekende partij dat in de COI-Focus slechts melding gemaakt wordt voor 39 incidenten voor het ganse jaar 2015, terwijl de website *Musings on Iraq* 2.631 incidenten registreerde voor 2015. Voor de eerste maanden van 2016 (tot 31 mei 2016) maakt de COI-Focus melding van 17 aanslagen, terwijl de website *Musings on Iraq* 817 incidenten registreerde voor de drie eerste maanden van 2016 en 1.438 incidenten tot op de dag van 7 juni 2016. De website *Iraq Body Count* telde voor de maand januari 2016 alleen al 189 incidenten. Verzoekende partij verwijst dienaangaande tevens naar een rapport van *Caritas International* waarin dezelfde kritiek aangevoerd wordt. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat daar waar in de COI-Focus de 39 zware aanslagen in 2015 en de 17 zware aanslagen in de eerste maanden van 2016 worden opgesomd, uitdrukkelijk aangegeven wordt dat in deze lijsten slechts de heel zware aanslagen opgenomen worden en dat dit geen exhaustieve lijst van de veiligheidsincidenten in deze periode betreft. Deze cijfers kunnen dan ook bezwaarlijk vergeleken worden met de cijfers die verzoekende partij haalt van de websites *Musings on Iraq* en *Iraq Body Count* die het totaal aan veiligheidsincidenten weergeven.

De informatie waarnaar verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De informatie waarnaar zij verwijst en als bijlage voegt bij haar verzoekschrift (bijlagen 4 en 6) is immers deels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. De door verzoekende partij aangehaalde cijfers – zij verwijst naar cijfers op de website *Iraq Body Count* en de website van *UNAMI* die betrekking hebben op de periode januari 2014 tot begin augustus 2016, stelt dat hieruit blijkt dat er in Bagdad regelmatig terreuraanslagen plaatsvinden en dat hierbij burgerslachtoffers vallen en legt daarnaast nog de nadruk op de zware aanslagen in mei 2016 en de zware aanslag in de Karrada wijk op 3 juli 2016 waarbij veel burgerslachtoffers vielen – zijn evenmin van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Immers, dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

Waar verzoekende partij opmerkt dat uit de door verwerende partij bijgebrachte COI Focus blijkt dat zelfs tijdens de zwaarste golf van geweld in 2006-2007 het openbare leven in de stad niet stilviel en dat zij dan ook de relevantie niet inziet van dit argument, bemerkt de Raad dat bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie als een geheel moet worden gelezen en dat het feit dat het leven in Bagdad niet is stilgevallen samen gelezen moet worden met de diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Daarnaast is de Raad van oordeel dat de verwijzing van verzoekende partij naar het arrest nr. 166 156 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 april 2016 *in casu* niet dienstig is daar voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad niet gesteund is op de informatie waarvan sprake is in voormelde arrest, doch wel op een veelheid aan recentere informatie. De Raad wijst er verder nog op

dat arresten van de Raad geen precedentwaarde hebben en dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.17. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 18 en 19), en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 15 oktober 2015 en 2 juni 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.18. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.19. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT